

Ivan je podal prijatelju roko v slovo, da bi mu ušel; toda Janko ga ni izpustil. Nadaljeval je svojo razpravo, kako da bi bilo vendar prav, če bi bila Zora takrat tožila Josipa, ki ji je tolikanj škodoval s svojim spisom. On, Janko, da je takoj spoznal v spisu Josipov slog, njegovo dolgočasno dolgoveznost. No, in zdaj je morala pa še ona sedeti namesto njega.

Ves bled je Ivan molče požiral Jankove žalitve. Ni si upal ne ugovarjati, ne zagovarjati Josipa. Od-

dehnil si je, ko se je ločil od Janka in hitel domov osramočen in srdit na nesrečne okoliščine. „Pred tem sleparjem moram pobešati oči, pred tem bedakom molčati!“ je stiskal ustnice in pesti.

Kakor rešitev iz hude stiske je pozdravil doma zasebno pismo, ki mu je naznanjalo, da bo v par dneh premeščen. „Rešen sem,“ si je dejal. „Novi kraji bodo zagrebli stare spomine.“

(Dalje.)

Meditacije.

Zložil Josip Lovrenčič.

I.

V svetišču gozda ... Mir ... Ni ne
drhtenja ...
Na vzhodu blede sveča se je vnela
in kot da sama sebe je vesela
se s horizonta na zenit povzpenja.

O luči, ki v skrivnostni katedrali
narave božje sta se zlili v eno,
kaj vse, kaj vse sta meni dali!

A njej nasproti umirati začenja
v krvavem svitu druga, ki žarela
je ur dvanajst za kratek praznik dela
in z njim za grenke hipe zadoščenja ...

Srce, ki ni za srečo mi rojeno,
a v njem odsvit lepote se zrcali,
srce mi večnosti je posvečeno! —

II.

(Prijatelju A. R., novomašniku.)

Smehljala se Ti je mladost in Te vabila
z besedami kot iz visoke pesni:
„O pridi, svat, da čez obraz Tvoj resni
veselja solnčne žarke bom razlila!

A Tebi v križ se je oko zazrlo,
na katerem v nemi, neizprosni boli
Srce vseh src je za človeštvo mrlo:

In videl boš, kako razmahne krila
kot bajna ptica v bajni noči kresni
Ti slednja misel in pot donebesni
nje slajši bo od vsakega plačila.“ —

— Kdor gre stopinje tvoje, ga nikoli
ne bo življenje do prahu potrla —
In zginili vabljivi so idoli! ...

*

In zdaj greš, dragi, pred oltar, daritev
da prvo Njemu daš v zahvalo vdano,
ki misli zbral Ti v harmonijo vbrano
in jim izvor je On in dopolnitev.

In verujem, da v blaženi minuti
jih srečalo bo radostno spoznanje,
ob katerem duša slaček mir občuti:

O daj, naj spomni Tvoja se molitev
vseh, ki jim solnce volje je neznano
in romajo pot žalostno v Nirvano,
ker težka je življenja trda bitev! —

— Zastonj po slepi sreči je iskanje,
dobi jo, kdor v odpovedi zasluti
in potom nje življenja išče zvanje! —

III.

H kolikim ciljem že obiskat želje
poslal sem v zarji mladega upora,
misleč, da sreča zažareti mora
pri njih, ki sam sem dal si jih v veselje.

in da za greh Ta svoj pezeče breme
prevar in razočaranj si na pleča
naprti in ga skoz življenja teme

Toda spoznal sem, da le en pot pelje
do Njega, vse popolnosti izvora,
in da, ki izven Njega išče vzora,
pa naj gigant bi bil, predrzno-smel je,

nemiren nosi, in da se mu veča,
ko vanj strme reči poslednje neme,
in da obup, ko bliža smrt se, sreča — — —

IV.

Vse sanje bile senca so jutranja,
ki drzne so v življenje me vabile,
kjer naj bi preizkusil svoje sile
in ne bil trs, ki se usodi klanja.

Li po življenja trdi cesti gremo
zato, da le v bodočnost hrepenimo,
in ko v poldnevu svojem se zavemo

Pa kaj? — Prišla je ura opoldanja
in sence lepih sanj so v nič se skrile,
ne da bi se z besedo poslovile,
ki bi odgovorila na vprašanja:

nazaj v mladosti jutro zaželim? —
O popoldanska senca hrepenenja,
mi ti poveš, kje cilj je, kjer vse jenja? —

V.

Jaz ti povem, kje cilj je, kjer vse jenja.
Pohotno že vzbrstela sem iz nič
in preko polja grem in preko griča:
preko radosti sladkih in trpljenja.

Začetek ptico z zlatimi peroti
je vstvaril — hrepenenje, ki nevnano
v bodočnost meri in v preteklost poti.

Že sem, kjer moja sestra, valovenja
jutranjih živih žarkov zvesta priča,
zaklicala v življenje je mladiča —
Sedaj skrivnostni govor moj začenja:

Ko vpehana se spomni na Nirvano,
se v solnčnem svitu ji blesti naproti:
„Začetek v Meni, v Meni vse
končano!“ —

VI.

Ostani zdrav, otrok krvi ognjene,
moreči dvom, za dolge večne čase:
Kot še nikdar verujem v Njega, vase,
po Njem so moje poti razsvetljene!

Pozdravljen angel mir, ki te želela
je moja duša tolikrat objeti,
ko v negotovosti je krvavela.

Zdaj v gluhi nič gubi se glas sirene,
bahantnodivje misli, ki igra se
s samozavestjo smelo, da kar vzrase
samo iz nje, je volje znak jeklene —

S teboj v višine solnčne se povzpeti
bo mogla in bo himno tam zapela:
— Verujem Vate, Večni, trikrat Sveti! —

Molitev.

Zložil Ksaver.

Kako bi rad stopil v sveti hram
na Tvojo goró in pred Te pal,
jaz, sin izgubljeni v prah,
da Ti bi me sam v solzah
vse krivde in senc noči opral,
Ti sam!

In s Tvoje goré bi užival kras,
jutranjega svita pil bi moč
in govore bajne vse
potokov in tajne vse
umel bi in čul šepetajoč
Tvoj glas.

In s čistim pogledom tam bi zrl
vso našo zemljó in slast objel,
občutil vso nje sladkost,
potem da bi vso radost
le z eno besedo v dol izpel
in umrl!

